

Juhász Ferenc

Csikóval jöttél

Ördögh Szilveszter ötvenedik születésnapjára

*Szilveszter!, most már te is tudhatod:
a szenvedést ingyen nem kaphatod,
se irgalmat, se minden annyi mást,
halált-hozó jövőt, bűnt, elmúlást,
se gyötrelemből gyémánt szekeret,
tajték-lovakat kocsirúd mellett,
s azt is: az örömből csak annyi van,
mint szőrös magok csipkebogyóban,
s azt is: a csöndet szóval betemetni:
mint a jeget forró vízbe vetni,
s azt is: hogy végül mindig magad vagy,
ha tömegben, ha a világ elhagy,
szerelem, kés, apa már a földben,
mint őslények ősföld-temetőben.
Ragyog alattad a tiszta-tűz fény,
mint nedvesség a szem felületén,
s a szemben, a bolygóban, kocsonyás,
hajszálér-tenyészgomoly víznyomás,
a kint, a bent léted egy-tudata,
mint fűszálon éj szikra-harmata.
Úgy ragadsz az idő szívbőréhez,
mint gyászlepke pipacs hús-selyméhez,
s az izomrengés vad szívfalai
dübörgését szívedben hallani,
két idő egy földrengés-morajlás:
az ugyanaz, mégis két sors-omlás.
Neved ördög, de lényed két szárnyal
irizál, mint két szirtmagas hófal,
csipkemagasodás hó-jegenyék
égő olajkutakként szárny-zenéd.
Csikóval jöttél, én is csikóval,
s most az öregebb szól rád vers-szóval:
mint a bányalovak megvakulnak,
szem-kiszúrtan földben bandukolnak
a Kozmosz is vak lesz Isten-holnap,
s addig engedelme a dolognak,
teremt, temet, végső-súlyá alvad,
szül, sír, vérzik, így tombol hatalmat:
mi is húzzuk a szó-csillét csöndben,
botladozva talpfában, szénrögben,
s köröttünk az éjszaka szén-szikla
járatcsövek könny-rügyes vak sírja.
Szilárd tüzet viszünk koporsókban,
vaskerekű fémüst-féldiókban,
hogy ne legyen soha jégkor-alkony,
hogy az emberiség meg ne fagyjon!*